

ကြယ်စင်မှူးဝေ

အိပ်မက်ရဲတိုက်

အခန်း(၁)

"ယမင်းရေ... ယူကို ဆရာမကြီးဒေါ်ရီစီတွေ့ချင်လို့ တဲ့ ၊ သူ့အိမ်မှာ စောင့်နေတယ်"

မေခင်ယမင်းမှာ သီသီစိမ့်၏ စကားကြောင့် အဆောင်တွင် လုပ်စရာ မရှိသဖြင့် လောလောဆယ် ဆွယ်တာထိုးနေရာမှ လျင်မြန်စွာပင် မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။ ။

"မိစိမ့်... နင်ငါ့ကို နောက်နေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်"

သီသီစိမ့်က တဟဲဟဲရယ်ရင်း ယမင်းကို မချို့မချဉ်ကြည့်နေလျှင် ယမင်းမှာ သွားရတော့မလိုလို။ ပြန်ပဲထိုင်နေရတော့ မလိုလို။

"နင်ဟာလေ ဟိုနွားကျောင်းသားနဲ့ ကျားပုံပြင်လိုပဲ၊ တကယ်ကျားလည်း လာရော နွားကျောင်းသားစကားကို ဘယ်သူမှ မယုံတော့ဘူး"

"နင်ကလည်း နင်ပဲလေ မိစိမ့်ရဲ့ ၊ တစ်ဆောင်လုံးကိုလိုက်ပြီး အမြဲကျပ်နေတဲ့ မိန်းမ၊ နင့်စကားဆို အားလုံးက သုံးခွက်တစ်ခွက်တင်လို့ ပဲမှတ်ကြတယ်မဟုတ်လား"

သီသီစိမ့်မှာ နိုက်စပါယ်ရှယ်ရသဖြင့် ယခုမှ ပြန်လာရခြင်းဖြစ်သည်။ ။ ဒီနေ့တစ်နေ့လုံး သူနားမည်၊ စားမည်ပေါ့။

သီသီစိမ့်တို့ ၊ မေခင်ယမင်းတို့လို သင်တန်းဆင်းလေးများမှာ အလုပ်

မဝင်ရမီ အားနေသည့် တစ်နှစ်၊ နှစ်နှစ်အချိန်များ အကြား အလျဉ်းသင့် ရာဆေးခန်း၊ ဆေးရုံများမှာ စပါယ်ရှယ်လိုက်ကြရသည်။ ။

လူကများ ၊ အလုပ်ကပါးသည် မို့ ထမင်းစရိတ်၊ အဆောင်ကြေးလေး ရဖို့ တောင် အနိုင်နိုင်ပါပဲ။

အဲ...ဆရာမကြီးဒေါ်ရီစီဆိုတာကတော့ သူမတို့ ၏ ကျေးဇူးရှင်ကြီးရယ်ပါ။ စပါယ်ရှယ်လိုက်ရဖို့ ၊ ဆေးခန်းအကူရဖို့ အတွက် အသိအကျွမ်း၊ အဆက်အသွယ်များ သည့် ဆရာမကြီးကပဲ သူမတို့ ကို ကူညီပေးနေကျ၊ စီစဉ်ပေးနေကျ မဟုတ်ပါလား။

မေခင်ယမင်းတွေဝေနေလျှင် သီသီစိမ့်မှာ လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးပြီး အော်ရယ်နေလေ၏။

"အောင်မလေးဟဲ့... တကယ်ကျားလည်း လာရော ငါ့စကား ဘယ်သူမှ မယုံကြတော့ဘူး။ ဘုရားစူး... မိုးကြိုးပစ်...နေတိုးတို့ ၊ စိုင်းစိုင်းတို့နဲ့ ညားရပါစေရဲ့ ၊ တကယ်ခေါ်တာပါဆို၊ နင်ပဲ ညကအိပ်မက်ထဲမှာ ရွှေထီးဆောင်းရတယ်ဆို၊ ဟီ...ဟီ စုတ်ရော၊ လာဘ်ရောဝင်မယ့်အလုပ်မျိုးပဲ ဖြစ်ရမယ်၊ ဆရာမကြီးအနားမှာ ခပ်ချောချော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်လည်း တွေ့ခဲ့ရတယ်တဲ့ ၊ ဟု မ်း(အိမ်) လိုက်ရမှာ ပဲ ဖြစ်ရမယ်၊ သိတဲ့အတိုင်း နင်က နေတတ်၊ စားတတ်၊ ဗိုင်းကောင်းကျောက်ဖိ၊ ပိပီရီရီဆိုတော့ နင်နဲ့ သင့်တော်လို့ နင့်ကိုခေါ်တာနေမှာ ၊ ပြီးတော့ ဒီလထဲမှာ ငါစပါယ်ရှယ်လိုက်ရတာ (၁၀)ရက်ကျော်ပြီလေ၊ နင်က နေမကောင်းတာနဲ့ (၅)ရက်လားလိုက်ရသေးတယ် မဟုတ်လား၊ ငါအတည်ပြောနေတာပါဆို၊ သွား...မဟုတ်ရင် ငါ့ကို လက်ဖက်သုပ်ဝယ်ကျွေး၊ အဲလေ.. ဟုတ်ရင် ငါ့ကို လက်ဖက်သုပ်ဝယ်ကျွေး..."

နောက်ဆုံး သီသီစိမ့်စကားကို သဗ္ဗေသတ္တာ ကမ္မသကာ ထားပြီး မေ

ခင်ယမင်း ဆရာမကြီးဒေါ်ရီစီအိမ်သို့ လျှောက်ခဲ့ရပါသည်။ ။

အငြိမ်းစားသူနာပြုဆရာမကြီးဒေါ်ရီစီ၏ အိမ်သည် သူမတို့
ငှားနေကြသည့် အဆောင်နှင့်လည်း သိပ်မဝေးလှပါ။

အိမ်နေရင်းပုံစံအတိုင်းပင် ဆံပင်ကျစ်ဆံမြီးရှည်နှင့်၊ စကတ်က ကရ
င်မယ်သီလတွေလို ဖားဖားဝဲဝဲ။ အင်္ကျီက ရုပ်အင်္ကျီအကွက်
ပွပွဖားဖားကြီး။ မျက်နှာမှာ လည်း သနပ်ခါးတွေက ကြိုးတို့ ကျားတား
နှင့်။

နောက်မှ သီသီစိမ့်လှမ်းအော်တာ သူမကြားလိုက်ရလျှင် ပြုံးပင်ပြုံး
မိပါသေး၏။

"ဟဲ့... ယမင်း... နင့်ရုပ်က သရဲရုပ်နဲ့ ၊ တော်ကြာ ဟု မ်းမလိုက်ရဘဲ
နေဦးမယ်နော်၊ ပြောလိုက်...ပြောလိုက်...ရုပ်ချောချောလေးမှ လိုချင်ရင်
ငါရှိတယ်လို့ "

သီသီစိမ့်ဟာ အဲဒီလိုမျိုးလေးပါ။ အေးလေ... သူမရဲ့ ဘဝကလည်း
သိပ်ပြီးပူပင်စရာမလိုပေတာပဲ။

အငယ်ဆုံးသမီးလေးပီပီ ကိုယ်ရတာကိုယ်သုံးနိုင်သည့်အပြင် မိဘ
ညီအစ်ကိုမောင်နှမများ ထံမှ လည်း ငွေလှမ်းမှာ လို့ ရ၏။

ဆိုပါစို့။ သီသီစိမ့်ဟာ အလုပ်ကို အပျော်တမ်းလုပ်နေသူ။

ယမင်းမှာ တော့ မိဘကအိုမင်းမစွမ်းဖြစ်နေရသည့်ကြားထဲ သူမ သ
င်တန်းတက်တုန်းက ရှာဖွေချေးငှားပို့ရသည့် အကြွေးတွေကလည်း
လေးငါးသိန်းမက။

အိမ်မှာ အတူနေသည့် အစ်မကလည်း ကလေးနှစ်ယောက်နှင့် မုဆိုး

သူလည်း တတ်နိုင်သလောက် မိဘကိုရှာဖွေဈေးရောင်းပြီး ကျွေးမွေးပေမယ့် ယမင်းလည်း မိဘနှစ်ပါးကို ရှာဖွေကျွေးမွေးချင်ပါသေးသည်။ ။

သို့သော် သိတဲ့ အတိုင်း သူမတို့ နာစ်တွေမှာ လည်း သင်တန်းဆင်းဆင်းချင်း အလုပ်ကတန်းခန့်သည် မဟုတ်။ တစ်နှစ်တန်သည် ၊ နှစ်နှစ်တန်သည် စောင့်ရပေဦးမည်။

သည် တော့ အလုပ်မရမီစပ်ကြား ဒီရန်ကုန်မှာ ပဲကပ်နေပြီး ဆေးခန်းတွေမှာ ရလိုရငြားစောင့်ရင်း ဆရာမကြီး၏ အကူအညီနှင့် စပါယ်ရှယ်လိုက်ရပါသည်။ ။

အင်း...ဒါပေမဲ့ နေ့တိုင်းနေ့တိုင်းမလိုက်ရသည် မို့ အဆောင်ကြေး၊ ထမင်းလခနှင့်ပင် ရတာက ကုန်ကုန်နေလေရာ ယမင်းမှာ မိဘနှစ်ပါး ထံငွေမပို့နိုင် ဖြစ်နေရ၏။

ဆရာမကြီး၏ အိမ်ထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်လျှင် ဆရာမကြီးက ယမင်းကို လှိုက်လှဲစွာ လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ ။

"လာဟေ့...ယမင်း...ဒီမှာ သမီးနဲ့ သင့်တော်တဲ့ အလုပ်လေး ပေါ်လာလို့ "

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာမကြီး"

ယမင်း ဆရာမကြီး၏ အနားရှိ ကြိမ်ဆက်တီတွင် ယို့ယို့လေးဝင်ထိုင်လိုက်လျှင် သူမနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ သီသီစိမ့်ပြောသည့် အမျိုးသမီးကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ။ အမျိုးသမီး၏ ပုံစံက မြင်ရရုံနှင့် အထက်တန်းစားမှန်း တန်းပြီး သိသာသည့် ရုပ်။

မွေးကတည်းက ရွှေစွန်းကိုက်ပြီး နေလာရသည့်ရုပ်မျိုးပါ။

ချောကလည်း ချော၊ ဝတ်ထားသည့်လက်ဝတ်လက်စားကလည်း ပါးပါးလေးနှင့် တောက်ပနေ၏။ဧကန္တစိန်ဆိုတာ ဒါပဲ ဖြစ်ရမည်။

နားမှ နားကပ်ကလည်း ပွေးပွေးလက်နေသလို လက်မှ လက်စွပ်ကလည်း ဖျပ်ဖျပ်ခါနေ၏။ နောက် ဆွဲကြိုးမှ လော့ကတ်သီးကလည်း ပုံဆန်းသေး။ စိန်စီထားသည့် အသည်း။

ဖျတ်ကနဲအကဲခတ်ရင်း သူမ အခြေတကျထိုင်မိလျှင် ဆရာမကြီးက အကျိုးအကြောင်း ပြောပြလေ၏။

"ဒါ ပြင်ဦးလွင် ဒေါ်ကေသီခန့်တဲ့ ၊ အဲ...သူ့မေမေက ဦးနှောက်တစ်ခြမ်း သေသွားတယ်၊ လေဖြတ်တယ်ပေါ့ကွယ်၊ မန္တလေးဆေးရုံကနေ ဆင်းပြီး အခုအိမ်မှာ ရောက်နေပြီ၊ အဲဒီအတွက် ဆရာမတွေကို နေ့စပါယ်ရှယ်၊ ညစပါယ်ရှယ်ငှားတော့လည်း ပိုက်ဆံက အရမ်းကုန်..."

"အို...ငွေက အရေးမကြီးပါဘူး ဆရာမကြီးရယ်၊ နာစုံတွေက ပင်တိုင်မရတော့ အိမ်မှာ လူဝင်လူထွက်ရှုပ်နေတာကို မကြိုက်တာပါ"

ထိုအမျိုးသမီးမှာ ငွေရေးကြေးရေး အရေးမစိုက်ပုံမျိုးနှင့် ခပ်မော့မော့ဝင်ပြောလျှင် ဆရာမကြီးက တောင်းပန်လိုက်သည် ။

"ဆောရီးကေသီ...အဲ...ယမင်းကြားတဲ့ အတိုင်းပါပဲကွယ်၊ ကေသီက သူ့မေမေအတွက် ပင်တိုင်စပါယ်ရှယ်နာစုံလိုချင်တယ်၊ ယမင်းကလည်း ငွေလိုတယ်ဆိုတော့ ဆရာမကြီးက ယမင်းကို သတိရလိုက်လို့ ခေါ်တွေ့ပေးတာပါ၊ ဘယ်နှယ့်လဲ၊ ယမင်းလိုက်နိုင်မလား"

ရပိုင်ခွင့်တွေဘာမှ မပြောသေးဘဲနှင့် ဆရာမကြီးမေးလျှင် ယမင်းမှာ ဘယ်လိုဖြေရမှန်း မသိချေ။

ယမင်း၏ အခက်အခဲကို အကင်းပါးသည့် ဒေါ်ကေသီခန့်က ဝင်ရောက်ဖြေရှင်းဆွေးနွေးလိုက်၏။

"မမရဲ့ အလုပ်ကို လက်ခံတယ်ဆိုရင် အခကြေးငွေက တစ်လကို တစ်သိန်းပေးမယ်၊ စားရိတ်ငြိမ်းပေါ့နော်၊ အသားတင်ပေးမှာ ပါ၊ အဲ... အနည်းဆုံး (၆)လစာ ချုပ်ရမယ်၊ အလုပ်လက်ခံရင် မမက ငွေ(၆)သိန်း တစ်ခါတည်းပုံပစ်ခဲ့မယ်၊ စာချုပ်နဲ့ ပေါ့လေ"

ဒေါ်ကေသီခန့်၏ စကားကို ယမင်းစိတ်ဝင်စားမိပါသည် ။ ဒီမှာ အလုပ်လုပ်ရတာ နေ့(၃)ထောင်၊ ည(၃)ထောင်ဆိုပေမယ့် စပါယ်ရှယ်က နေ့တိုင်းရသည် မဟုတ်။

သူမတို့လို အလုပ်မရသေးသည့် ဆရာမလေးတွေကလည်း အများအပြား။ အလှည့်နှင့်လိုက်ရသည် မို့ တစ်လနေလို့ လည်း (၁၀)ရက် ရဖို့ မလွယ်။

ဒါပေမဲ့ ပြင်ဦးလွင်ထိ စွန့်စွန့်စားစားလိုက်ရမည့် ကိစ္စကြီးဟာလည်း တာဝန်မသေး။ ပြုစုရမည့်သူက အမျိုးသမီးကြီးဖြစ်ပေမယ့် အဲဒီအိမ်မှာ ယောက်ျားသားတွေ၊ ဘာတွေရော မရှိနိုင်ဘူးလား။

အနှောင့်အယှက်တွေ၊ ဘာတွေများ ပေးနေဦးမှာ လား။

ယမင်းစဉ်းစားတွေဝေနေလျှင် ဒေါ်ကေသီခန့်က ထပ်ပြီး ဖိအားပေးပါ၏။

"လခနည်းလို့ လား ယမင်း၊ ဒါဆို တစ်သိန်းတိုးယူလိုက်၊ (၆)လစာကို (၇)သိန်းယူ လိုက်လေ၊ မမတို့ အိမ်မှာ ဘာမှ နေရေး၊ စားရေး မကြောင့်ကြရပါဘူး၊ ယမင်းရဲ့ လုံခြုံရေးအတွက်လည်း မမ အားလုံး တာဝန်ယူပါတယ်၊ ဘာမှ မစိုးရိမ်ပါနဲ့ "

သည် တော့မှ ယမင်းဘဝကျသွားရပါသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အပျိုစင်တို့ ဘဝမှာ ငွေကြေးရရှိဖို့ ထက် မိမိ၏ ကာအိန္ဒြေ လုံခြုံမှုရှိဖို့ ကလည်း အလွန်အရေးကြီးသည် မဟုတ်ပါလား။

"ဒါဆို ယမင်းအလုပ်လက်ခံပါတယ် မမ၊ စာချုပ်ထဲမှာ အဲဒီအချက်ပါ ထည့်ချုပ်ပေးပါနော်၊ ယမင်းက ပြင်ဦးလွင်ထိလိုက်ရမှာ ၊ ရေစိမ်း၊ မြေစိမ်းကြီးကို လိုက်ရမှာ မို့ စိုးရိမ်နေမိတာအမှန်ပါ"

"ဟုတ်တာပေါ့ကေသီရယ်၊ အပျိုအရွယ်လေးမဟုတ်လား၊ စိတ်ချပါ ယမင်းရယ်၊ ဆရာမကြီးလည်း ကြားထဲက ဝင်ပြီး အာမခံပါတယ်၊ ဆရာမကြီးက ငယ်ငယ်က ပြင်ဦးလွင်ဆေးရုံမှာ တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ဖူးတယ်လေ၊ ကေသီတို့ မေမေ ဒေါ်နွယ်နွယ်ခန့်နဲ့ လည်း တော်တော်ရင်းနှီးခဲ့တယ်၊ သဘောကောင်းကြပါတယ်ကွယ်၊ အဲဒီအိမ်မှာ ယောက်ျားသားဆိုလို့ ကေသီခင်ပွန်းအောင်ထူးစံနဲ့ ကေသီမောင့်..."

"အို... မောင်လေးက အိမ်ကပ်တာမဟုတ်ပါဘူး ဆရာမကြီးရယ်၊ သူ့ခြံထဲမှာ ပဲနေတာများ ပါတယ်၊ ကိုထူးကလည်း ဆရာမကြီးသိတဲ့ အတိုင်း တကယ့်လူအေးပါ"

"ဟုတ်ပါပြီကွယ်၊ ဟုတ်ပါပြီ၊ ကဲ...ဒါဆို စာချုပ်ချုပ်ကြမယ်၊ ကဲ... ယမင်းကရော ဘယ်တော့လောက်လိုက်နိုင်မလဲ"

ဆရာမကြီးက အလုပ်သဘောပြောဆိုလိုက်လျှင် ယမင်းခေတ္တစဉ်းစားလိုက်သည်။

ရတဲ့ ငွေနဲ့ မိဘနှစ်ပါးကို ကိုယ်ထိလက်ရောက် ပြန်ပြီး ကန်တော့မည်။ အကြာကြီးတောင်ခွဲနေရမှာ မဟုတ်လား။

"ဟို...(၆)လအတွင်း အိမ်ကို တစ်ခါမှ မပြန်ရတော့ဘူးလားဟင်"

အသံလေးတုန်တုန်နှင့် ယမင်းမေးလိုက်လျှင် ဒေါ်ကေသီခန့်က နှစ်သိမ့်၏။

"မေမေကျန်းမာတဲ့ အခိုက် ဆိုရင်တော့ လည်း (၂)လတစ်ခါ၊ (၃)လတစ်ခါလောက်တော့ ပြန်ပေါ့ကွယ်၊ ယမင်းမိသားစု ကျန်းမာရေးကောင်းကြတယ်မဟုတ်လား၊ အခုငွေပြန်ပို့ရင်းလည်း နှုတ်ဆက်ဦးပေါ့ကွယ်၊ နောက်လည်း အလျဉ်းသင့်သလို ပြန်ရမှာ ပါ၊ ယမင်းက ဘယ်ကလဲ"

"ဟင်္သာတာနားကပါ"

"ဪ...နီးနီးလေးပဲကွယ်၊ ကဲ...ဒီလိုလုပ်၊ ယမင်းအိမ်ကို ပြန်လိုက်၊ (၃)ရက်ကြတော့ ပြန်လာခဲ့၊ မမကေသီ အဲဒီအတွက် လက်မှတ်စီစဉ်ခဲ့မယ်၊ ရန်ကုန်-မန္တလေး အမြန်ရထားလက်မှတ်၊ အထက်တန်းတွဲကနေဝယ်ပြီး ထားခဲ့မယ်၊ ဒီဆရာမကြီးဆီပဲပို့ထားခဲ့မယ်"

"မန္တလေးရောက်တော့ အိမ်ကလူလွှတ်ပြီး ကြိုခိုင်းလိုက်ပါ့မယ်"

"ဒါမှ မဟုတ် လိပ်စာပေးခဲ့လည်း ရပါတယ် မမကေသီ၊ ယမင်း ဆက်လာတတ်ပါတယ်"

သူမတို့ ၏ အချီအချစ်ကားများကို ဆရာမကြီး ဒေါ်ရီစီကဝင် ပြီး အဆုံးအဖြတ်ပေးလိုက်သည် ။

"လာကြိုတော့လည်း ပိုကောင်းတာပေါ့ကွယ်၊ ကေသီပြောတဲ့ အတိုင်း အိမ်မှာ (၃)ရက်နေ၊ ပြီးတော့ ဆရာမကြီးဆီဝင်ပြီး လက်မှတ်ယူ၊ ကေသီက မန္တလေးဘူတာကို လူအကြိုလွှတ်လိုက်၊ ပြီးရောပေါ့၊ ကဲ...စာချုပ်ချုပ်ကြစို့"

နောက်ဆုံး(၆)လစာချုပ်ပြီး ငွေ(၇)သိန်းကိုယူကာ ယမင်း အလုပ်လက်ခံလိုက်ပါသည်။ ။

ယင်းသို့ အလုပ်လက်ခံလိုက်ခြင်းအားဖြင့် သူမ၏ ဘဝများစွာ ပြောင်းလဲသွားရတော့မည်ဖြစ်ကြောင်းကိုတော့ မေခင်ယမင်း ခမျှာ တကယ်ပင် မသိရှာခဲ့ပေတကား။

* * *

အခန်း(၂)

ချိန်းဆိုထားသည့်အတိုင်း ယမင်း တိတိကျကျလိုက်နာရပါသည်။ ။ (၃)ရက်ကြာ မိဘများ နှင့်၊ အစ်မနှင့် တူ၊ တူမလေးများ နှင့် ပျော်ရွှင်စွာ နေထိုင်ခဲ့ပြီးလျှင် ယမင်း ရန်ကုန်သို့ပြန်ခဲ့ရပေသည်။ ။

ဖေဖေနှင့်မေမေကတော့ လူကြီးပီပီ စိုးရိမ်စိတ်များ နှင့်။

ဖေဖေက...

"သမီးရယ်... ဘာဖြစ်လို့ စာချုပ်ချုပ်ရတာလဲ၊ သူတို့ ဘက်က ဘာချို့ယွင်းချက်တွေရှိလို့ ငွေပံပေးပြီး စာချုပ်ရတာလဲ၊ သမီးပြုစုရမယ့် သူဟာ အမျိုးသမီးမဟုတ်ဘဲ အမျိုးသား ဖြစ်နေလို့ လား၊ ဒီ(၆)လအတွင်း ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပြီးဆုံးအောင်လုပ်ရမှာ နော်၊ မလွယ်ဘူး"

ဟု ပြောလျှင် မေမေကလည်း တွေးတွေးဆဆနှင့် ဝင်ပြော၏။

"မေမေ့အထင်တော့ စာချုပ်မချုပ်ရင် သမီးဘက်ကပေါ့ဆပြီး ထစ်ခနဲအကြောင်းရှိရင် ထွက်သွားမှာ စိုးလို့ နဲ့ တူပါတယ်၊ ဒါနိုင်ငံရပ်ခြားသွားရမှာ လည်း မဟုတ်၊ နယ်စပ်တွေသွားရမှာ လည်း မဟုတ်၊ ပြင်ဦးလွင်တင်ပဲကွယ်၊ ပြီးတော့ ကိုယ့်တိုင်းပြည်၊ ကိုယ့်မြေ၊ ကိုယ့်ရေထဲမှာ ပဲ၊ ကိုကလည်း နော်... သမီးကို အားမပေးတဲ့ အပြင် အားလျော့အောင်လျှောက်ပြောနေပြန်ပါပြီ၊ ဘာမှ မစိုးရိမ်နဲ့ သမီး၊ ပြင်ဦးလွင်ဆိုတာ အရမ်းသာယာတယ်ကွဲ့၊ ပန်းမြို့တော်လို့ တောင် တင်စားခေါ်

ဝေါကြတဲ့ မြို့ပဲ၊ မေမေတို့ တောင် အခုအရွယ်ကြီးအထိ ရောက်ဖူးတာ မဟုတ်ဘူး ၊ ခုခေတ် လမ်းစရိတ်ကြီးပုံတွေနဲ့ ဆို ဘယ်သွားနိုင်မလဲကွယ်၊ သမီးကုသိုလ်ကောင်းလို့ သာ ရောက်ဖူး၊ နေဖူးရမှာ "

"တစ်ခုတော့ သတိထားပေါ့သမီးရယ်၊ သူများ အိမ်မှာ အနေအထိုင် ပီရိသေသပ်ဖို့၊ သတိရှိဖို့ တော့ လိုအပ်တာပေါ့၊ ညအိပ်ရင် လုံခြုံတဲ့ အခန်းမှာ အိပ်၊ အဝတ်အစားဝတ်တာ လုံလုံခြုံခြုံဝတ်၊ ပေါ်ရော်နေတဲ့ အဝတ်အစားမျိုးတွေ မဝတ်နဲ့၊ အလှလည်း သိပ်မပြင်နဲ့ ပေါ့သမီးရယ်"

ဖေဖေတစ်လှည့်၊ မေမေတစ်လှည့် စိုးရိမ်စွာမှာ ကြားနေသောအခါ
မမကတော့ ယမင်းကို စိတ်ချမ်းသာအောင်ပဲ အားပေးပါသည်။ ။

"ယမင်း...လူကြီးတွေ စိုးရိမ်သလို ဘဝမှာ စိတ်ဆင်းရဲစရာကြီးပဲ လျှောက်တွေးမနေနဲ့ ၊ ပြင်ဦးလွင်မှာ စစ်တက္ကသိုလ်ရှိတယ်လေ၊ ဗိုလ်လောင်းလေးတွေအပြင်ထွက်ခွင့်ရတဲ့ ရက်တွေမှာ နင်လည်း ကျောင်းနားသွားပြီး ဟန်ရေးပြပေါ့ဟဲ့၊ ဗိုလ်လောင်းတစ်ယောက်ချီတံမိလည်း နည်းလား၊ ကံကောင်းလို့ ဗိုလ်ကြီးတွေ ဘာတွေရရင်တော့ ပိုပြီး အဆင်ပြေတာပေါ့ဟာ၊ အံ့မယ်...နောက်ပြီး နင့်ကိုငါတာဝန်ပေးရဦးမယ်၊ အရပ်ဆိုးဆိုး၊ အပေါက်ဆိုးဆိုး ဗိုလ်ကြီးတွေ၊ ဂေါ်မစွဲတဲ့ ဗိုလ်တွေရှိရင် နင်မကြိုက်တဲ့ ဗိုလ်ဆိုရင် ပေါ့ဟယ်...ကျွန်မမှာ အလွန်သနားစရာကောင်းတဲ့ ကလေးနှစ်ယောက်အမေ မုဆိုးမ ချောချောလှလှအစ်မတစ်ယောက်ရှိပါတယ်ဆိုပြီး စပ်ပေး...ဟုတ်လား၊ နေဦး...နေဦး"

"ငါအပျိုတုန်းက အလှပုံတွေ ပေးလိုက်ရဦးမယ်၊ ဗိုလ်သင်တန်းကျောင်းရဲ့ ကြော်ငြာဘုတ်မှာ စွန့်စွန့်စားစားသွားကပ်တာ ၊ နောက်ပြီး အောက်ကဆက်သွယ်ရန်လိပ်စာပါ ရေးပေးလိုက်...ဟီ...ဟီ ..."

မမက မချိုမချင်မျက်နှာနှင့် အတည်ပေါက်ကြီးနောက်နေလျှင် ယမင်းမှာ ရယ်မောရင်း လောကကို ပေါ့ပေါ့ပါးပါးကျော်ဖြတ်ဖို့ ခွန်အားတွေ ရခဲ့၏။

ဘာဖြစ်လဲ။ ဘဝဆိုတာ ဖြတ်သန်းရမှာ ပဲ။

တောင်ကိုတွေ့တွေ့၊ တောကိုကျော်ကျော် ပင်လယ်ပေါ်လည်း ဖြတ်သန်းရမှာ နော်။ ငါ့မှာ ပညာ၊ ဉာဏ်၊ သတိ၊ ဝီရိယဆိုတဲ့ အတောင်ပံတွေ ရှိတာပဲ။

ရန်ကုန်သို့ရောက်သည့်အခါ ဆရာမကြီးဆီမှာ လက်မှတ်သွားယူပြီး မနက်စောစောထွက်မည့် ရန်ကုန်-မန္တလေးအမြန်ရထားဆီသို့ ယမင်းသွားရသည် ။

ဆရာမကြီးနှင့် မတွေ့ခဲ့သည် မို့ ယမင်း အကျိုးအကြောင်းတွေ ဘာမှ မသိခဲ့ရပါချေ။

* * *

အခန်း(၃)

ရန်ကုန်-မန္တလေးအမြန်ရထားပေါ်မှာ -

သားရေသေတ္တာတစ်လုံးဆွဲပြီး ယမင်း အပေါ်သို့တက်သွားရသည်။ ။
တွဲစောင့်က မိန်းမချောလေးမို့ ပျာပျာသလဲနေရာရှာပေးပါ၏။

"အစ်မနေရာ ဒီနေရာပဲ။ ဟေ့ကောင်...ထစမ်း၊ ဒီမှာ ပိုင်ရှင် လာပြီ၊
ဒီလိုပဲ သူခိုးကြမ်းပိုးတွေ ညဘက် တက်တက်အိပ်ကြတယ်၊ ဟေ့ကောင်
...ဆင်း...ဆင်း..."

သူမထိုင်နေသည့်ခုံမှာ ပက်လက်လှန်ပြီး အိပ်နေသည့်လူ၏ ပုံစံက
ဂျင်းဘောင်းဘီအဟောင်း၊ ဂျင်းဂျာကင်အဟောင်းဝတ်ထားရသည့်ကြား
ထဲ စစ်ဦးထုပ်အပျော့ကြီးကိုလည်း မျက်နှာပေါ်မှာ အုပ်ထားသေး၏။

တွဲစောင့်၏ လှုပ်နှိုးမှုကြောင့် ထိုလူနီးသွားလျှင် ထိုလူက သူ့မျက်နှာ
ပေါ်မှ စစ်ဦးထုပ်အပျော့ကို ဖယ်လိုက်၏။

"အဲ..."

မျက်နှာမှာ လည်း အမွေးတွေက ထိုးထိုးထောင်ထောင်။ ကုလား
တွေလို အရှည်ထားထာလည်း မဟုတ်။ မရိတ်ရသေးလို့ ရှည်နေသည့်ပုံ
စံ။

တစ်ချို့ယောက်ျားတွေဟာ နှုတ်ခမ်းမွေး၊ မုတ်ဆိတ်မွေးတွေကို နေ့

တိုင်း ရိတ်ရသတဲ့ ။

တစ်ချို့ကတော့ နှုတ်သလားမသိ။ အဲ...ထိုလူပုံစံက (၂)ရက်၊ (၃)ရက်လောက် မရိတ်ရသေးသည့်ပုံ။ ခူရားတစ်ကောင်လို သူ့အမွေးတွေက ထိုးထိုးထောင်ထောင်။

သို့ပေမယ့် ရုပ်ကတော့ မဆိုးပါ။ ဖြစ်သလိုနေနေသည့်ကြားက စူးရှတောက်ပသော မျက်လုံး၊ မည်းနက်သော မျက်ခုံးနှင့် နှာတံပေါ်ပေါ်။

အသားကတော့ နေလောင်အသား၊ အဲ...ကြေးနီရောင် အသား။

ဘယ်မှာ သူခိုး၊ ဂျပိုးရုပ်ဟုတ်လို့ လဲ။ သူ့မျက်နှာမှ အင်္ဂရပ်ကို မြင်လိုက်လျှင် တွဲစောင့်ကိုနောက်ပိုး ရှိန်သွားသလို ယမင်းလည်း အားနာသွားမိ၏။

ထိုလူက မှန်တေတေပြန်ကြည့်၏။

"နှစ်ခုံလုံး သူ့ခုံလားဗျ"

"နှစ်ခုံလုံးတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီဘက်က ခုံက ဒီညီမရဲ့ ခုံ"

"ဒါဆိုလည်း ပြီးရောပေါ့ဗျာ၊ အိပ်ရေးပျက်တယ်"

ပြောပြီး သူက ပြတင်းပေါက်ဘက်ရှိသူထိုင်ခုံမှာ နံရံကို မှီပြီး အိပ်လိုက်လျှင် ယမင်း တွဲစောင့်ကိုပြုံးပြလိုက်ရ၏။

"ရပြီအစ်ကို၊ ကျေးဇူး..."

"နောက် လိုတာပြောနော် ညီမလေး၊ ညီမက မန္တလေးထိ သွားမှာ မဟုတ်လား၊ လမ်းမှာ စားစရာဝယ်တာကအစ အစ်ကို ကူညီနိုင်ပါတယ်"

"ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့၊ လိုတော့ ပြောပါ့မယ်"

"ကျွတ်...တယ်ကူညီချင်တဲ့ လူက တစ်မျိုး..."

သူထံမှ အသံတီးတိုးကြောင့် တွဲစောင့်မျက်နှာနီသွားပြီး သူ့နေရာသို့ လစ်လေတော့၏။

ယမင်းလည်း ကိုယ့်နေရာမှာ ကိုယ်ဝင်ထိုင်ရင်း ထိုလူကို မျက်စောင်းထိုးမိသည် ။ ဟင်း... ဒါ သူ့နေရာလား မသိဘူး။

ဒီလိုပေပေတေတေ၊ လူခွစာကြီးနဲ့ ခရီးအတူသွားရရင်တော့ ခရီးသွားရတဲ့ အရသာလေးပျောက်ပါပြီ။

သူမကသာ မစ္ဆရိယစိတ်တွေ များ နေရပေမယ့် ထိုလူကတော့ မျက်နှာပေါ်ဦးထုပ်အုပ်ပြီး အိပ်လျက်လိုက်ပါ လာလေ၏။

(၇)ရက်၊ (၇)လီ အိပ်ရေးပျက်လာသည့်ပုံနှင့်။

သူ့ခရီးဆောင်အိတ်ကြီးကို ခြေနင်းပတ်မှာ ချထားပြီး အဲဒီအိတ်ကို လည်း ခြေထောက်နှင့်ညှပ်ထားလိုက်သေး၏။

ဝတ်ထားသည့်ရှူးကလည်း အကောင်းစားလား၊ အညံ့စားလား။ ကိုယ်က မိန်းကလေးမို့ သားရေရှူးတွေရဲ့ တန်ဖိုးကို မသိတာလည်း အမှန် ။

သူက အိပ်လျက်လိုက်ပါနေသည် မို့ ယမင်း သူ့ကို အားမနာ၊ ပါးမနာ အကဲခတ်နေမိသည် ။ လူကတော့ လူဆင်းရဲထဲက ဟုတ်ဟန်မတူ၊ သူ့အသုံးအဆောင်၊ အဝတ်အစားတွေကိုကြည့်ပြီး ယမင်းဆုံးဖြတ်ခြင်းဖြစ်ပါ၏။

တစ်ဘူတာ၊ နှစ်ဘူတာ ကျော်တဲ့ အထိ သူကအိပ်ပျော်နေတုန်း။ ယမင်းရင်ထဲမှာ အသည်းယားလိုက်တာမှ ကျလိကျလိနဲ့ ။ ကိုယ်က ရန်ကုန်ထိသာ လမ်းဆုံးရောက်ဖူးသူမို့ ခရီးလည်း တစ်ခါမှ မထွက်ရဖူးသည် မို့ ဒီရှုခင်းတွေဟာ ယမင်းအတွက် အထူးအဆန်း။

ရထားလမ်းဘေးဝဲယာတွေကို သူမကြည့်ချင်သည်။ ။ ငေးကြည့်ချင်သည်။ ။ ကလေးတစ်ယောက်လို အတွေ့အကြုံသစ်၊ ရှုခင်းသစ်တွေမှာ ယစ်မူးပျော်မွေ့လိုခါမှ ပြတင်းပေါက်နားကခုမှာ သူမရ။

(၄)ဘူတာလောက်ဆိုက်ပြီးသွားလျှင် မေခင်ယမင်းမနေနိုင်တော့ပါ။
ထိုလူကို သူမဖတ်ဖို့ ကိုင်ထားသည့်စာအုပ်နှင့် ရိုက်နှိုးတော့သည်။ ။

"ဒီမှာ ...ဒီမှာ ရှင့်"

နှစ်ခါ၊ သုံးခါလောက်ရိုက်နှိုးမှ ထိုလူ ဆတ်ခနဲလန့်နိုးသွား၏။

"ဘာလဲ၊ ဘာလဲ အမိ"

"ရှင် ခုလိုအိပ်လိုက်လာမယ့်အတူတူ ကျွန်မနဲ့ နေရာချင်းလဲပါလား၊
ကျွန်မ ဒီခရီးကို တစ်ခါမှ မသွားဖူးလို့ ရှုခင်းတွေကြည့်ချင်လို့ ပါ"

ယမင်း၏ မျက်နှာကတည်ပေမယ့် လေသံက ပြေပြေပြစ်ပြစ်ရှိလျှင်
ထိုလူက ယမင်းကို မျက်ခုံးတွန့်ပြီး တဒဂံတအကဲခတ်လေ၏။

အရပ်ရှည်ပြီး လှပသောကိုယ်လုံးနှင့် လှပသောကောင်မလေးပါပဲ။
မိတ်ကပ်ပါးပါးလေးလိမ်းခြယ်ထားသည့် မျက်နှာက ပြောင်ရှင်းဝင်းပ
လျက်။ မျက်လုံးလှလှ၊ နှုတ်ခမ်းလှလှက အထူးခြားဆုံး။

နှုတ်ခမ်းလေးရဲစိုအိဖတ်နေပုံက နှင်းဆီပွင့်လေးနှယ်။ သေချာတယ်
။ ပင်ကိုယ်နှုတ်ခမ်းလေးပါပဲ။ နှုတ်ခမ်းနီနီ မရ။

"ဘယ်လိုလဲ၊ လဲပေးမှာ လား"

"အာ... ရပါတယ်၊ ရပါတယ်၊ ကျွန်တော်က အိပ်လိုက်ခဲ့တာပဲ၊ ဘယ်
နေရာမှာ အိပ်ရ၊ အိပ်ရပါ"

ပြောပြီး ချက်ချင်းပင် သူက နေရာရွှေ့ပေးလျှင် ယမင်းမှာ

သူ့အိတ်ကြီးကို ရွှေ့ပေးဖို့ လည်း တောင်းဆိုရ၏။

"အိတ်ကြီးပါရွှေ့လေ၊ တော်ကြာ ကျွန်မနင်းမိရင် ငရဲကြီးနေပါဦးမယ်"

"ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ဒါတွေ အယူမရှိဘူး၊ နင်းသာနင်း၊ ရထားပေါ်မှာ ပဲ"

"ရှင်အယူမရှိပေမယ့် ကျွန်မ ရှိတယ်ရှင့်"

"ဒါဆိုလည်း မနင်းနဲ့ ပေါ့ဗျာ၊ ရှေ့တိုးထားလိုက်၊ ဘာလဲ... ခင်ဗျားက မန္တလေးရောက်တဲ့ အထိ နေရာအပြီးလဲတော့မှာ လား"

ဟုတ်သားပဲ။ သူမေးလျှင် ယမင်းရှက်သွားရပါသည် ။

"ရှင်လဲချင်သလောက်လဲပါ၊ အပြီးမနေပါဘူး"

"ဒါဆိုလည်း ပြီးရော"

ပြောပြီး နောက်နေရာမှာ သူ့အိပ်ပြန်လျှင် ယမင်း သူ့ကို တော်တော် အထင်သေးမိ၏။ လူပျင်းကြီး၊ လုံ့လ၊ ဝီရိယလည်း မရှိဘူး။ ဒီလိုလူမျိုး ဘယ်လိုလုပ်အားကိုးရမှာ လဲ။

ကိုယ့်ကိုနေရာလဲပေးတာကိုမှ အားမနာ ယမင်း အူပုပ်စွာ တွေးနေမိ၏။ ထိုစဉ် နံနက်(၇)နာရီကျော်လောက်ရှိပြီမို့ ရထားပေါ်မှ လူတွေ မနက်စောစောဝယ်စားကြလျှင် ယမင်းလည်း တစ်ခုခု ဝယ်စားဖို့ ပြင်ရသည် ။

သို့သော် ရထားပေါ်မှ အလှအသက်ဝယ်ယူနေကြရသည် မို့ သူမမှာ အလှည့်မရောက်နိုင်။ ရထားပြတင်းမှ ငေးမျှော်ရင်းနှင့်သာ ရထားကထွက်ပြန်၏။ ရထားရပ်တာကလည်း ခဏလေးပင်။

သူမ စိတ်ပျက်၊ လက်ပျက်နှင့် ထိုင်ခုံဆိုဖာမှာ ထိုင်ချလိုက်သောအခါ ရှေ့စားပွဲပေါ်မှာ ဆီထမင်းနှင့် ငါးကြော်၊ ကြက်ကြော်ထုပ်များကို မွှေးပျံ့ ပူနွေးစွာ တွေ့လိုက်ရ၏။

"စား..."

အထုပ်များကို ယမင်းဘက်သို့ တွန်းရွှေ့ပေးပြီး သူလည်း အားပါးတရစားနေ၏။

ဒီလိုတော့လည်း ကိုနဂါးက အားကိုးရသား။ သို့သော် ဘုမသိ၊ ဘမသိနှင့် ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ဝယ်ကျွေးတာတော့ ယမင်းအလကား မစားလို။

ဆာနေတာကလည်း အမှန်၊ ညကတည်းက ဆာနေခဲ့တာ။

"ကျွန်မလည်း ဝယ်မလို့ စောင့်နေတာပဲ၊ လူတွေက ဝိုင်းအုံဝယ်နေကြတာရယ်၊ ရထားက ခဏလေးရပ်တာရယ်ကြောင့်..."

"ဟုတ်ပါပြီ၊ စားပါ၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျားအတွက် ဝယ်လာခဲ့တာပါ"

သူက စားရင်းသောက်ရင်း မှ ရှင်းချက်ထုတ်လျှင် ယမင်း ကိုယ့်ခံစားချက်ကို ပြောပြရ၏။

"ဟိုလေ... ကျွန်မလည်း ဆာနေတော့ စားချင်တာအမှန်ပါ၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်မသိတဲ့ လူတစ်ယောက်ဝယ်ကျွေးတာ စားရမှာ ကျတော့လည်း တစ်မျိုးကြီးပဲ"

သူမ၏ အခက်အခဲကိုကြားလိုက်ရလျှင် ထိုလူက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်လေ၏။ သူ သဘောပေါက်လွယ်သားပဲ။

"အဲဒီတော့ ခင်ဗျားက ဘယ်လိုလုပ်ချင်လို့လဲ"

"ကျွန်မစားမယ်၊ ဒါပေမဲ့ ရှင် ကျသင့်တဲ့ ပိုက်ဆံယူပါ"

"ဟုတ်ပြီလေ၊ ခင်ဗျား အဆင်ပြေသလိုလုပ်ပါ၊ ကျွန်တော့်ဘက်က ပြဿနာမရှိပါဘူး"

"အိုကေ...စားပြီနော်"

ထို့နောက် နှစ်ယောက်သား တက်ညီလက်ညီနှင့်စားပစ်လိုက်ကြတာ စားပွဲပေါ်မှာ ရှိသမျှ အထုပ်တွေပြောင်သွားလေ၏။

သူမ၏ ပါးစပ်မှာ ဆီတွေပေကွင်းနေလျှင် သူက တစ်ရှူးတစ်ထပ်ထုတ်ပေးလေ၏။

"ကျေးဇူး..."

ယမင်း ယူပြီးသုတ်ရတာပါပဲ။ တစ်ရှူးမှာ နှုတ်ခမ်းနီစမတွေ့လျှင် ထိုလူက နှစ်ခြိုက်စွာပြုံးလေ၏။

ပင်ကိုယ်နှုတ်ခမ်းက နီတာပေါ့။ ယမင်း သူ့ကိုကြည့်ပြီး ကိုယ့်ပိုက်ဆံအိတ်လေးကို ထုတ်လိုက်သည် ။

"ကဲ...ပြော...ရှင်ဘယ်လောက်ဖိုးဝယ်လာတာလဲ၊ ကျွန်မတစ်ဝက်ပေးမယ်"

"အိုဗျာ...တစ်ဝက်ကြီးတော့မပေးပါနဲ့ ၊ နည်းနည်းပဲပေးပါ၊ ကျွန်တော်က ပိုစားတာမဟုတ်လား"

"အမယ်...ကျွန်မလည်း စားတာပဲ၊ တစ်ယောက်တစ်ဝက်မှတရားမှာ ပေါ့"

"ကဲဗျာ...ဒါဆိုလည်း ငါးရာပေး"

"ဟင်...ကမလား၊ ကြက်ကြော်တွေရော၊ ငါးကြော်တွေရောလေ၊ ကျွ

နိမက သူများ ပိုးကြေး၊ ပန်းကြေးကျွေးတိုင်း မစားတတ်ဘူးရှင် "

ယမင်းစိတ်တိုတိုနှင့် ပြောပစ်လျှင် သူကလည်း ခပ်တည်တည်ပင်။

"ကျွန်တော်ကလည်း အလကားနေရင်း မိန်းကလေးချောချောတွေ တိုင်း မပိုးတတ်ပါဘူးဗျ၊ ကျွန်တော့်မှာ ချစ်သူရှိပြီးသားပါ၊ ခင်ဗျားစား တာ ငါးရာဖိုးလောက်ပဲရှိလို့ ငါးရာပဲတောင်းတာ "

"ဒါဆိုလည်း ပြီးရော၊ ရော..."

ယမင်း ငါးရာတန်ပေးလိုက်သောအခါ ထိုလူက အသာတကြည်ပင် ယူလေ၏။

ပြီးလျှင် သူပြန်အိပ်သွားသဖြင့် ယမင်းမှာ ကိုနဂါးလို့ သာ တိတ်တခိုးအမည်တပ်ရင်း သူ့ကို ပဟေဠိဖြစ်နေရပါတော့သည် ။

ယမင်းဆိုတာ မိန်းမချောလေးမို့ မြင်သူတိုင်းက အသိအကျွမ်းဖွဲ့ချင် ပေမယ့် သူကတော့ ဖုတ်လေသည့်ငါးပိ ရှိတယ်လို့ တောင် မှတ်ပုံမရချေ ။

အင်းလေ...သူကလည်း ဗလကောင်းကောင်း ၊ ရုပ်ချောချောကိုး။ ဘ ဝင်မြင့်ချင်မြင့်မှာ ပေါ့။ နောက်ပြီး သူ့မှာ ရည်းစားရှိတယ်တဲ့ လေ။

* * *